

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์ที่ ๗๐/๒๕๖๕

วันที่ ๑๓ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายอนุสรณ์ ธิระวัฒน์ ผู้อุทธรณ์
นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีให้แก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๖ ตัว ภายในบ้านพักอาศัยเลขที่ ๑๕๑/๑๔ หมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแลง อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง ถูกร้องเรียนว่าสุนัขเห่าส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านบริเวณใกล้เคียง เป็นระยะเวลานาน ต่อมาได้รับคำสั่งนายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ รย ๗๕๔๐๑/๓๙๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ไม่ระบุนานอำนาจ ให้ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุที่เกิดขึ้น โดย ๑) แก้ไขปรับปรุงและดูแลสถานที่ให้มีความเหมาะสมต่อจำนวนสุนัขเพื่อลดปัญหาเสียงรบกวน ๒) กำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีเหตุร้องเรียนจากเสียงดังรบกวนจากสุนัขภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย ยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเห็นว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง และไม่เป็นธรรม

ผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕ ปรากฏหลักฐานตามสำเนาใบตอบรับของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด และยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๕ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงสาธารณสุข ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ดำเนินการ ซึ่งกรมอนามัยลงรับเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ เมื่อพิจารณาจากคำสั่งพบว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งสิทธิอุทธรณ์ไม่เป็นไปตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งขยายเป็นหนึ่งปีตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิต่อหน่วยงานของรัฐภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ฝ่ายเลขานุการได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๕ โดยมีผลการดำเนินการดังนี้ ๑) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๔๖๗๘ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ถึงผู้อุทธรณ์แจ้งรับพิจารณาอุทธรณ์และให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เพิ่มเติมเอกสารหลักฐาน ๒) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๔๖๘๑ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ถึงเจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ทำคำชี้แจงแก้อุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ รย ๗๕๔๐๑/๕๙๕ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ส่งคำชี้แจงแก้อุทธรณ์และเอกสารหลักฐาน ๓) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๔๖๙๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๕ ถึงศูนย์อนามัยที่ ๖ ชลบุรี แจ้งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งศูนย์อนามัย ฯ มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๑๖.๐๕/๑๙๓๐ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๕ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง

โดยมอบหมาย...

โดยมอบหมายให้นายชยพล วิริยะประเสริฐ ตำแหน่งนิติกร เข้าชี้แจงในที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๕๔-๘/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขไว้ภายในบ้านพักอาศัยจำนวน ๖ ตัว ถูกประชาชนที่อาศัยบริเวณใกล้เคียง ร้องเรียนไปยังเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้รับความเดือดร้อนจากสุนัขเห่าหอนเสียงดัง โดยแจ้งว่า มีการเลี้ยงสุนัข และปล่อยให้สุนัขส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านเป็นระยะเวลานาน รบกวนเวลาพักผ่อนเป็นอย่างมาก เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแลงได้ลงพื้นที่ตรวจสอบเบื้องต้นสองครั้งแต่ไม่พบผู้อุทธรณ์ และได้สำรวจเพิ่มเติมพบสุนัขจำนวนมากเห่าหอนเสียงดังจริง เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าการกระทำดังกล่าว เป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง พิจารณาได้ว่าผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ที่กำหนดไว้ว่า ข้อ ๙ (๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตนตลอดดูแลไม่ให้ส่งเสียงรบกวนแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง อันอาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนโดยรวม จึงออกคำสั่งให้ ปรับปรุงแก้ไขและระงับเหตุที่เกิดขึ้น โดยให้แก้ไขปรับปรุงและดูแลสถานที่ให้มีความเหมาะสมต่อจำนวนสุนัข เพื่อลดปัญหาเสียงรบกวน และให้กำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีเหตุร้องเรียนจากเสียงดังรบกวนของสุนัขภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง หากไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำสั่ง เห็นว่าคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง และไม่เป็นธรรม โดยมีประเด็นโต้แย้งว่า ๑) วิธีการตรวจสอบและสรุปผลไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการให้ บุคคลมาเดินสำรวจบริเวณหน้าบ้าน เมื่อสุนัขที่เลี้ยงไว้ได้ยินเสียง ได้กลั่น หรือรับรู้ถึงสิ่งผิดปกติที่เข้ามาใกล้ ไม่ว่าจะเป็นคน ยานพาหนะ หรือสัตว์อื่น ๆ ย่อมเป็นสิ่งเร้าให้สุนัขเห่าเตือนหรือขับไล่ ไม่ใช่การเห่าที่เกิดขึ้น ตามปกติทั่วไป ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเจ้าหน้าที่ต้องติดตั้งอุปกรณ์เพื่อบันทึกภาพ บันทึกเสียง หรือวัด ระดับเสียง บริเวณใกล้บ้านผู้อุทธรณ์หรือบ้านผู้ร้องเรียน โดยบันทึกข้อมูลอย่างน้อย ๖ - ๒๔ ชั่วโมงใน ๑ วัน และบันทึกไว้ ๓ - ๕ วัน ติดต่อกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลว่ามีเหตุตามข้อร้องเรียนหรือไม่ การเห่าหอนเกิดขึ้นช่วงเวลาใด ระยะเวลาติดต่อกันเพียงใด ระดับความดังเพียงใด หรือเหตุเกิดจากสิ่งเร้าภายนอกหรือไม่ ๒) บริเวณบ้านพัก อาศัยมีเนื้อที่ประมาณ ๑๒๐ ตารางวา มีรั้วกำแพงปูนซีเมนต์ประกอบกับแผ่นเหล็กสูงประมาณ ๒.๕๐ เมตร ปิดด้านหน้าบ้านทั้งหมดและด้านข้างบ้านบางส่วน กำแพงหลังบ้านสูงประมาณ ๑ เมตร ที่ดินด้านหลังเป็นที่ดิน เปล่าไม่มีบ้านพักอาศัย บริเวณที่ตั้งของบ้านค่อนข้างเปลี่ยว ผู้อุทธรณ์พักอาศัยกับภรรยาจึงต้องเลี้ยงสุนัข ไว้เฝ้าบ้านเพื่อป้องกันโจร อีกทั้งบริเวณใกล้บ้านเป็นสวนผลไม้และสวนยางพารา มีงูพิษเข้ามาบ่อยครั้ง ดังนั้น การเลี้ยงสุนัขเป็นไปเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ๓) ผู้อุทธรณ์พักอาศัยในบ้านหลังที่ถูกร้องเรียน ในวันหยุดและไม่มีกิจธุระจะพักอาศัยในบ้านตลอดทั้งวัน หากสุนัขส่งเสียงดังเป็นระยะเวลานาน ผู้อุทธรณ์ ย่อมไม่สามารถพักผ่อนได้เช่นเดียวกัน เสียงเห่าจึงเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่เป็นการรบกวนเพื่อนบ้านจนเกินสมควร การกล่าวอ้างว่าการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงแล้วพิจารณา ว่าไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๙ (๕) จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเหตุที่มีการร้องเรียนไม่ถึงขนาดตามที่กล่าวอ้าง ๔) การเข้าตรวจสอบ ข้อเท็จจริงของเจ้าหน้าที่สามารถมาพบหรือแจ้งนัดหมายล่วงหน้า ซึ่งผู้อุทธรณ์พร้อมให้ความร่วมมือ แต่ไม่ปรากฏว่ามีการแจ้งเรื่องหรือนัดหมายมาก่อน ผู้อุทธรณ์ได้ทราบถึงการร้องเรียนและการตรวจสอบ ของเจ้าหน้าที่หลังจากที่ได้รับคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว ๕) คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีลักษณะ เป็นคำสั่งทางปกครองอันอาจกระทบสิทธิของคู่กรณี ผู้ออกคำสั่งต้องให้โอกาสคู่กรณีได้ทราบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ผู้ทำคำสั่งไม่ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าว

เจ้าพนักงานท้องถิ่น...

เจ้าพนักงานท้องถิ่นชี้แจงแก้ข้อเท็จจริง สรุปความได้ว่า วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๕ มีผู้ร้องเรียนว่าได้รับความเดือดร้อนจากการเลี้ยงสุนัขภายในบ้านของผู้ถูกร้อง ปล่อยสุนัขให้ร้องเห่าหอนส่งเสียงดังโดยที่เจ้าของบ้านไม่ปราม ทำให้รบกวนเป็นอย่างมาก ขอให้ช่วยตัดเตือน กำกับดูแล เนื่องจากเหตุเกิดมาเป็นระยะเวลา นาน วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕ เจ้าหน้าที่ลงตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า สถานที่เกิดเหตุเป็นบ้านส่วนบุคคล ลักษณะเป็นบ้านชั้นเดียวมีรั้วมิดชิด มีผู้อาศัยข้างเคียงประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน เมื่อเจ้าหน้าที่จ่อตรอยนต์บริเวณหน้าบ้าน สุนัขภายในบ้านผู้ถูกร้องส่งเสียงร้องเห่าหอนเสียงดังเป็นระยะเวลา นาน จากการสังเกตบริเวณภายนอก ผู้ถูกร้องเลี้ยงสุนัขไว้ในบริเวณบ้าน ประมาณ ๑๐ กว่าตัว ในวันที่ตรวจสอบไม่พบผู้ถูกร้อง ประจักษ์ฎีก์ไว้ จึงไม่สามารถออกแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ได้ จากการสอบถามผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง จำนวน ๒ ราย ทราบข้อมูลว่า สุนัขภายในบ้านของผู้ถูกร้องส่งเสียงดังจริง จากพฤติกรรมเห่าหอนที่มักจะเห่าหอนพร้อมกันหลายตัว ต่อมาวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕ เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริงอีกครั้งไม่พบผู้ถูกร้อง ประจักษ์ฎีก์ไว้ ไม่สามารถออกแบบตรวจแนะนำได้ และสุนัขของผู้ถูกร้องส่งเสียงร้องเห่าหอนเสียงดังเป็นระยะเวลา นานเหมือนเช่นครั้งแรก และได้สอบถามผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงทราบว่ายังคงได้รับความเดือดร้อนจากการเห่าหอนของสุนัข โดยมีพฤติกรรมเห่าหอน บางช่วงเป็นระยะเวลา นาน แต่จะเห่าหอนทั้งกลางวันและกลางคืน วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาเห็นว่า การตรวจสอบข้อเท็จจริงทั้งสองครั้งไม่พบผู้ถูกร้อง จึงไม่สามารถออกแบบตรวจแนะนำได้ แต่ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงยังได้รับความเดือดร้อน ประกอบกับผู้ถูกร้องไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๙ (๕) ที่กำหนดว่า “ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตนตลอด ดูแลไม่ให้ส่งเสียงรบกวนแก่ผู้อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงอันอาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนโดยรวม” และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หมวด ๖ มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดในพื้นที่เขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นเขตควบคุมการปล่อยสัตว์หรือเลี้ยงสัตว์ได้ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งให้ผู้ถูกร้องแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง โดยจัดให้แก้ไขปรับปรุงและดูแลสถานที่ให้มีความเหมาะสมต่อจำนวนสุนัข เพื่อลดปัญหาเสียงร้องของสุนัข และกำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีเหตุร้องเรียนจากเสียงร้องของสุนัข ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง ซึ่งได้ดำเนินการแจ้งคำสั่งดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โดยผู้ถูกร้องได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๕

ศูนย์อนามัยที่ ๖ ชลบุรี กรมอนามัย ร่วมกับเจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดระยอง ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๕ พบว่า สถานที่เกิดเหตุเป็นซอยตัน มีบ้านสองฝั่งรวม ๑๑ หลัง ลักษณะรั้วบ้านและประตูปิดทึบ เลี้ยงสุนัขจำนวน ๖ ตัว เป็นสุนัขจรจัด โดยแยกอยู่ในกรงจำนวน ๔ กรง อยู่ด้านหน้า ๒ กรง ข้างโรงจอดรถจำนวน ๑ กรง และหลังบ้านจำนวน ๑ กรง และมีกรงเปล่าอยู่ข้างบ้าน ๑ กรง ผู้ร้องเรียนอาศัยอยู่ติดกับบ้านผู้ถูกร้องให้ข้อมูลว่า พักอาศัยอยู่บ้านคนเดียว โดยเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ ๒ ตัว ทำงานในเวลากลางวัน ไปเล่นดนตรีในช่วงเวลาว่างคืนและกลับถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๔.๐๐ น. ได้รับความเดือดร้อนจากสุนัขเห่าส่งเสียงดัง บางครั้งสุนัขมาเห่าตรงบริเวณกำแพงที่ติดกับบ้านของตนและบางครั้งสุนัขทะเลาะกันเองทำให้เกิดเสียงดังรบกวน ประกอบกับตนเป็นคนนอนหลับยาก ทำให้นอนไม่ค่อยหลับ พักผ่อนน้อยส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ในวันที่ลงพื้นที่ตรวจสอบไม่ค่อยได้ยินเสียงเห่าในขณะที่ตรวจสอบอยู่หน้าบ้าน แต่หากเข้าไปในบริเวณบ้าน ในวันที่ลงพื้นที่ตรวจสอบ สุนัขจะเห่าขึ้นทันทีที่มีรถ โดยจะได้ยินเสียงสุนัขจากบ้านผู้ถูกร้องดังชัดเจน แต่เมื่อผู้ถูกร้องห้ามปราม สุนัขจะเห่าน้อยลง ประกอบกับสภาพแวดล้อมของผู้ที่อยู่อาศัยเป็นซอยตันไม่มีความพลุกพล่าน ไม่มีเสียงรบกวนอื่นจึงค่อยข้างเงียบ เมื่อสุนัขเห่าจึงได้ยินเสียงชัดเจน

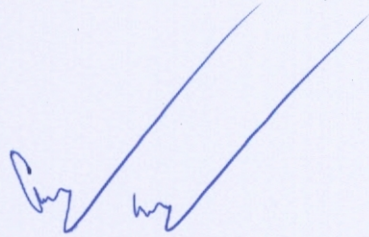
ประกอบกับ...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๕ กำหนดว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ...(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีอื่นใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ...” ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วน ตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ กำหนดว่า ข้อ ๙ (๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายใน สถานที่ของตนตลอด ดูแลไม่ให้ส่งเสียงรบกวนแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงอันอาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็น อันตรายต่อสุขภาพของประชาชนโดยรวม” เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๖ ตัวไว้ ภายในบ้านพักอาศัย ขณะที่ผู้อุทธรณ์ออกไปทำงานหรือทำธุระนอกบ้าน เมื่อมีสุนัขตัวหนึ่งเริ่มเห่า สุนัขตัวอื่น ๆ จะเห่ารับตามกัน เกิดเสียงดังมากขึ้นและต่อเนื่องเป็นช่วงเวลาหนึ่ง ไม่มีผู้ควบคุมดูแลสุนัข ทำให้รบกวนผู้อยู่ อาศัยใกล้เคียงและไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติสุข ด้วยเหตุดังกล่าวจึงรับฟังได้ว่า การเลี้ยงสุนัขจำนวนมาก ของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อบัญญัติองค์การ บริหารส่วนตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ จริง

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ รย ๗๕๔๐๑/๓๙๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ โดยไม่ระบุนานอำนาจ สั่งให้แก้ไขและระงับเหตุร้องเรียนที่เกิดขึ้น ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า ในขณะที่ออกคำสั่ง นายพัลลภ ช่วยพิทักษ์ ดำรงตำแหน่ง นายกองค์การ บริหารส่วนตำบลบ้านแลง จึงเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามคำนิยามในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีอำนาจหน้าที่พิจารณาออกคำสั่งได้ เมื่อพิจารณาจากรูปแบบของคำสั่งที่ต้อง ประกอบด้วยข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนการใช้ดุลพินิจ พบว่าไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมีได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องในภายหลัง ประกอบกับในขั้นตอน พิจารณาทางปกครอง เจ้าหน้าที่มิได้ให้คู่กรณีมีโอกาสดังกล่าวขอเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาส ได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนออกคำสั่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ ฉบับเดียวกัน แม้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การเลี้ยงสุนัขของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัย บริเวณใกล้เคียง เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแลง เรื่อง ควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ จริง แต่การออกคำสั่งไม่เป็นไปตามขั้นตอนและรูปแบบที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือที่ รย ๗๕๔๐๑/๓๙๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พิจารณาวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งนายกองค์การบริหารส่วน ตำบลบ้านแลง เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ รย ๗๕๔๐๑/๓๙๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕

(นายอรรถพล แก้วสัมฤทธิ์)

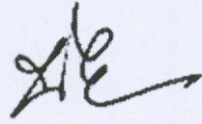
รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ลายมือชื่อ...

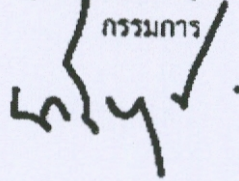
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)

ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ

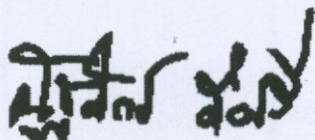
กรรมการ

(นางสาวนารีนุช กลั่นแก้ว)

ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง

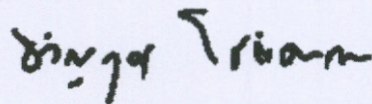
กรรมการ

(นายณัฐกรณ์ ดีศิริ)

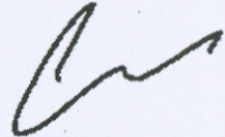
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

กรรมการ

(นางชวัญฤดี โขตินาทวิวงศ์)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายวรฉัตร วิรัชานา)

ผู้แทนกรมปศุสัตว์

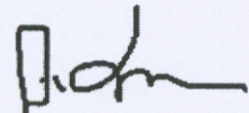
กรรมการ

(นายสุนทร แก้วสว่าง)

ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม

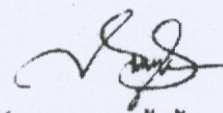
กรรมการ

(นางอรทัย หวังวิวัฒนา)

ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด

กรรมการ

(นายสมชาย ตุ่นแก้ว)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ